

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 grudnia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Izabela Dehmel

Protokolant: sekretarz sądowy Anita Sobczak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Wilda w Poznaniu - Moniki Przerzywacz

po rozpoznaniu w dniach: 28.08.2023 r., 20.09.2023 r. i 01.12.2023 r. na rozprawie

sprawy **R. C. (R. C.)**

syna A. i M. zd. G., ur. (...) w S.

oskarżonego to, że:

w dniu 29 kwietnia 2015 r. w P., działając jako przedstawiciel spółki (...) Sp. z o. o., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości spółkę (...) Sp. j. z siedzibą w T. w kwocie 65.000 euro po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do możliwości wywiązania się z umowy z dnia 29 kwietnia 2015 r. dot. sprzedaży linii produkcyjnej kruszenia i sortowania, a następnie co do możliwości zwrotu otrzymanej zaliczki, czym zostały spowodowane straty w wysokości 65.000 euro na szkodę (...) Sp. z o. o. z siedzibą w T.,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

1. Uznaje oskarżonego **R. C.** za winnego tego, że w okresie od dnia 29 kwietnia 2015 r. do dnia 08 maja 2015 r. w P. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jako przedstawiciel spółki (...) Sp. z o. o., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd co do możliwości wywiązania się z umowy z dnia 29 kwietnia 2015 r. dotyczącej sprzedaży linii produkcyjnej kruszenia i sortowania, a następnie co do zamiaru i możliwości zwrotu otrzymanej zaliczki, doprowadził (...) Sp. j. z siedzibą w T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 65.000 euro tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. i za to na podstawie art. 294 §1 k.k. wymierza mu karę **2 (dwóch) lat pozbawienia wolności**, a na podstawie art. 33 §2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. **karę 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny przyjmując, iż jedna stawka dzienna wynosi 50 (pięćdziesiąt) zł.**

2. Na podstawie art. 69 §1 i 2 k.k. i art. 70 §1 pkt 1 k.k. – przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 5 (pięciu) lat próby.

3. Na podstawie art. 72 § 2 k.k. – przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. orzeka wobec oskarżonego R. C. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz (...)Sp. j. z siedzibą w T. kwoty 65.000 (sześćdziesiąt pięć tysięcy) Euro in solidum z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P., co do której Sąd Okręgowy w Gdańsku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 19 lipca 2017r., w sprawie sygn. IX GNc 695/17 w terminie 1 (jednego) roku od uprawomocnienia się wyroku.

4. Na podstawie art. 627 k.p.k. i § 11 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 5 w zw. z § 11 ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych zasądza od oskarżonego R. C. na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. j. z siedzibą w T. kwotę 1.800 (jeden tysiąc osiemset) zł.

5. Na podstawie art. 624 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 83 nr 49 poz. 223 ze zm.) zwalnia oskarżonego z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i nie wymierza mu opłaty.

sędzia Izabela Dehmel

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 135/23	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	R. C.	W okresie od dnia 29 kwietnia 2015 r. do dnia 08 maja	

		<p>2015 r. w P. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jako przedstawiciel spółki (...) Sp. z o. o., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd co do możliwości wywiązania się z umowy z dnia 29 kwietnia 2015 r. dotyczącej sprzedaży linii produkcyjnej kruszenia i sortowania, a następnie co do zamiaru i możliwości zwrotu otrzymanej zaliczki, doprowadził (...) Sp. j. z siedzibą w T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 65.000 euro tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCENA DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	R. C.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

Przestępstwo z art. 286 §1 k.k. jest przestępstwem powszechnym.

Zachowanie sprawcy polega na wprowadzeniu w błąd innej osoby w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przy czym z jednej strony jest ono nakierowane na osobę, która dokonuje niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem, z drugiej zaś strony na mienie, które sprawca uzyskuje w wyniku rozporządzenia.

Z powyższego wynika, że przestępstwo opisane w art. 286 § 1 k.k. jest przestępstwem materialnym, którego skutkiem jest niekorzystne rozporządzenie mieniem, przy czym nie jest koniecznym osiągnięcie przez sprawcę korzyści majątkowej z niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Wprowadzenie w błąd należy rozumieć natomiast jako zachowanie prowadzące do wywołania (powstania) u danej osoby błędu, a więc fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w świadomości tej osoby, przy czym przed podjęciem działania przez sprawcę, pokrzywdzony nie ma błędnego wyobrażenia o rzeczywistości. Nieprawidłowe odzwierciedlenie

rzeczywistości w
świadomości
rozporządzającego
mieniem ma być, więc
rezultatem postępowania
sprawcy. Ujęcie takie,
zgodne jest z interpretacją
Sądu Najwyższego
(OSNPG 1987, z. 7, poz.
80). Ustawa nie zawiera
przy tym jakichkolwiek
ograniczeń, co do
sposobów w wyniku
zastosowania, których
następuje wprowadzenie
w błąd, jednocześnie
nie jest wymagane,
by sprawca podejmował
szczególne czynności
polegające na działaniu
podstępny, istotnym
jest bowiem tylko to,
by sposób ten miał
wywołać w konkretnym
podmiocie wyobrażenia o
stanie rzeczy, który nie
odpowiada prawdzie.

Od strony podmiotowej
przestępstwo oszustwa
jest przestępstwem
umyślnym kierunkowym,
ponieważ przepis wymaga,
by sprawca działał „w
celu osiągnięcia korzyści
majątkowej”. Przypisując
sprawcy popełnienie
przestępstwa określonego
w art. 286 § 1
k.k. wykazać zatem
należy, że obejmował on
swoją świadomością i
zamiarem bezpośrednim
(kierunkowym) nie tylko
to, że wprowadza w błąd
inną osobę (względnie
wyzyskuje błąd), ale także i
to, że doprowadza ją w ten
sposób do niekorzystnego
rozporządzenia mieniem

i jednocześnie chce
wypełnienia tych znamion.

Podstawowym kryterium
rozgraniczenia oszustwa
(art. 286 § 1
k.k.) od niewywiązania
się z zobowiązania o
charakterze
cywilnoprawnym jest
wykazanie, że w chwili
zawierania zobowiązania
(umowy) sprawca działał
w celu osiągnięcia korzyści
majątkowej, to jest dążył
do uzyskania świadczenia
poprzez wprowadzenie w
błąd lub wyzyskanie
błędu co do okoliczności
mających znaczenie dla
zawarcia umowy, mając
świadomość, że gdyby
druga strona umowy
znała rzeczywisty stan,
nie zawarłaby umowy
lub nie zawarłaby umowy
na tych warunkach, na
jakich została zawarta
(vide: wyrok SN z dn.
06.11.2003r., II KK 9/03).

Przenosząc powyższe
rozważania na grunt
niniejszej sprawy wskazać
należy, że przekonanie
osób działających w
imieniu pokrzywdzonej
Spółki o możliwości
dostarczenia przez Spółkę
(...)Sp. z o. o. z W.
linii do kruszenia i
sortowania, a w przypadku
niemożności wywiązania
się z umowy przez (...)
Sp. z o. o. ze względu
na negatywny przebieg
czynności pomiędzy (...)
Sp. z o. o.,
a Sądem Cywilnym
w Catanzaro gwarancji

zwrotu wpłaconej zaliczki (pkt. 3 umowy sprzedaży z dn. 29.04.2015r.) spowodowało, że (...) Sp. j. w dniu 29 kwietnia 2015 r. zawarła z (...) Sp. z o. o. umowę sprzedaży, której przedmiotem była kompletna linia do kruszenia i sortowania, której cena ustalona została na kwotę 153.750 euro brutto. W konsekwencji tego w dniu 08 maja 2015r. (...)Sp. j. wpłaciła tytułem zaliczki kwotę 65.000 euro. Od momentu wpłaty zaliczki, strony przez blisko dwa lata pozostawały w stałym kontakcie, przy czym R. C. cały czas informował M. A. i S. J. o opóźnieniu realizacji umowy wskazując coraz to nowe powody niemożności dostarczenia linii będącej przedmiotem umowy sprzedaży, a następnie deklarował wolę zwrotu wpłaconej zaliczki, co również nie następowało.

W ocenie Sądu R. C. jako przedstawiciel spółki (...) Sp. z o. o., wprowadził M. A. i S. J. działających w imieniu (...) Sp. j. z siedzibą w T. w błąd co do możliwości wywiązania się z umowy z dnia 29 kwietnia 2015 r. dotyczącej sprzedaży linii produkcyjnej kruszenia i sortowania, a następnie co do zamiaru i możliwości zwrotu otrzymanej zaliczki w kwocie 65.000 euro. Wskazać należy bowiem,

że wpłacona w dniu 08 maja 2015 r. na rachunek bankowy (...) Sp. z o. o. tytułem zaliczki kwota 65.000 euro nie została dalej zaliczkowana na poczet zakupu linii do kruszenia i sortowania, co więcej do dnia 22 stycznia 2016r. (okres objęty analizą rachunku bankowego) (...) Sp. z o. o. nie dokonała żadnej płatności na rzecz jakiegokolwiek przedsiębiorstwa we W., która dotyczyłaby umowy zawartej pomiędzy stronami, jednocześnie wpłacona zaliczka została przeznaczona na inne cele. Pomimo tego R. C. cały czas zapewniał M. A. i S. J., że dostarczy zamówioną przez nich linię, a następnie w momencie żądania przez nich zwrotu zaliczki zapewniał, że ją zwróci, przy czym zapewnienia te zważywszy na poczynione ustalenia faktyczne (brak wpłaty na zakup przedmiotu umowy, wydatkowanie zaliczki na inne cele) należy uznać za gołosłowne, mające na celu dalsze zwodzenie kontrahenta. Jak wynika z zapisów umowy M. A. i S. J. musieli liczyć się z możliwością niedojścia do skutku umowy i niedostarczenia linii będącej przedmiotem sprzedaży z przyczyn niezależnych od R. C., jednakże pozostawali w przekonaniu, że w takiej sytuacji otrzymają zwrot wpłaconej zaliczki, o czym

niezmiennie zapewniał ich R. C.. Oczywistym jest przy tym, że M. A. i S. J. nie zdecydowałoby się zawrzeć z oskarżonym umowy sprzedaży wiedząc, że nie podejmie on faktycznych działań zmierzających do realizacji umowy, a tym bardziej, że (...) Sp. z o. o. w przypadku niewywiązania się z umowy nie zwróci wpłaconych pieniędzy.

Dla przypisania R. C. wypełnienia znamion przestępstwa oszustwa poza koniecznością wykazania, że dopuścił się on wprowadzenia w błąd osób działających w imieniu (...) Sp. j., co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej umowy, a następnie co do zamiaru i możliwości zwrotu otrzymanej zaliczki, skutkiem czego było doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia przez Spółkę własnym mieniem, konieczne było również wykazanie, że oskarżony miał zamiar wypełnienia powyższych znamion.

Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że R. C. po zawarciu umowy sprzedaży w dniu 29 kwietnia 2015r. i otrzymaniu w dniu 08 maja 2015r. zaliczki nie przeznaczył jej na cele związane z realizacją umowy, co więcej takich działań nie podjął również w okresie późniejszym.

Zakładając hipotetycznie, że niewywiązanie się przez (...) Sp. z o. o. z umowy sprzedaży nastąpiło z przyczyn od Spółki niezależnych rzeczą naturalną byłoby – zgodnie z postanowieniami umowy – powiadomienie o tym przedstawicieli (...) Sp. j., a następnie zwrot pobranej zaliczki. R. C. nie podjął jednakże takich działań, co więcej przez długi okres czasu zwodził kontrahenta zapewniając go, iż wywiąże się z umowy, a następnie że zwróci zaliczkę, co jednakże nigdy nie nastąpiło. Zachowanie oskarżonego wskazuje, zatem że od początku nie zamierzał on podjąć efektywnych działań zmierzających do realizacji umowy, jednocześnie w imieniu (...) Sp. z o. o. przyjął od (...)Sp. j. zaliczkę, która wydatkowana została na inne cele. Tym samym należało uznać, że R. C. swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona przestępstwa oszustwa.

Jednocześnie Sąd uznał, że zachowanie oskarżonego stanowiło czyn ciągły opisany w art. 12 k.k. Mianowicie spełniona została przesłanka wielości zachowań podejmowanych przez oskarżonego oraz krótkich odstępów czasu pomiędzy tymi zachowaniami (działania podejmowane

w okresie od dnia 29 kwietnia 2015 r. – dzień podpisania umowy do dnia 08 maja 2015 r. – dzień wpłaty zaliczki). Nadto R. C. realizowali z góry powzięty zamiar, którego istotą było uzyskanie środków pieniężnych od pokrzywdzonej Spółki, co do których wiedział, że nie zostaną one przeznaczone na zaliczkowanie zakupu linii do kruszenia i sortowania od kontrahenta włoskiego, a przeznaczone zostaną na inne niezwiązane z umową cele.

Sąd uznał również, że oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstwa oszustwa w stosunku do mienia znacznej wartości. Zgodnie, bowiem z treścią art. 115 §5 k.k. mieniem znacznej wartości jest mienie, którego wartość w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza 200.000 zł, przy czym niekorzystne rozporządzenie mieniem przez (...)Sp. j. wynosiło 65.000 euro.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
R. C.	1, 2		Uznając winę R. C. za udowodnioną, kierując się zasadami sądowego wymiaru kary, a zwłaszcza prewencji indywidualnej, pojmowanej jako cele

zapobiegawcze i wychowawcze kary w stosunku do oskarżonego i prewencji generalnej, mającej na celu kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa oraz stopniem szkodliwości społecznej czynu, uwzględniając przewidziane w ustawie granice zagrożenia dla występku z art. 294 1 k.k. Sąd zdecydował wymierzyć oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd uznał dotychczasową postawę życiową oskarżonego, który nie był dotychczas karany za przestępstwa, co biorąc pod uwagę jego wiek wskazuje na wdrożenie do przestrzegania porządku prawnego.

Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił fakt, że oskarżony dokonując przypisanego mu czynu wykorzystał zaufanie osób reprezentujących pokrzywdzoną Spółkę, które wynikało ze wcześniejszej współpracy z oskarżonym naruszając w ten sposób podstawowe zasady uczciwego obrotu gospodarczego.

Wymierzając oskarżonemu obok kary pozbawienia wolności, karę grzywny Sąd kierował się potrzebą kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a w tym zakresie zwłaszcza zapobieżeniu społecznemu poczuciu bezkarności sprawcy i braku odpowiedniej reakcji organów wymiaru sprawiedliwości na popełnienie przestępstw. Ustalona ilość stawek dziennych w ocenie Sądu jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości jego czynu – wyrażająca się w wyżej przywołanych okolicznościach łagodzących i obciążających, natomiast wysokość stawki dziennej odpowiada stosunkom majątkowym i możliwościom zarobkowym oskarżonego.

Sąd uznał przy tym, że w niniejszej sprawie wystąpiły przesłanki do zastosowania wobec R. C. dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Oskarżonego nie sposób zasadnie zaliczyć do sprawców niepoprawnych, w przypadku których tylko bezwzględna i najsurowsza rodzajowo kara może wdrożyć go do przestrzegania norm porządku prawnego. Oskarżony nie był

dotychczas karany, co wskazuje na incydentalny charakter popełnionego przez niego czynu. Sąd stanął na stanowisku, iż należy dać oskarżonemu szansę na naprawienie swoich błędów, mając również nadzieję, że wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie dla niego wystarczającą przestrogą przed ponownym wchodzeniem w konflikt z prawem. Określając przy tym pięcioletni okres próby, Sąd doszedł do przekonania, że jest on konieczny dla osiągnięcia względem oskarżonego celów kary, jednocześnie pozwoli na ewentualną odpowiednią reakcję wymiaru sprawiedliwości w przypadku kolejnego naruszenia porządku prawnego lub nierealizowania nałożonych na oskarżonego przez Sąd obowiązków.

Orzekając o warunkowym zawieszeniu wobec R. C. kary pozbawienia wolności, Sąd miał na uwadze również interes pokrzywdzonego, który w realiach niniejszej sprawy jawi się przede wszystkim w realizacji przez oskarżonego nałożonego na niego obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. R. C.

faktycznie prowadzi działalność gospodarczą, z której uzyskuje stały dochód, a zatem pozostając na wolności i mając jednocześnie świadomość konsekwencji wynikających z niewykonania nałożonego na niego obowiązku naprawienia szkody, z pewnością będzie czynił wszelkie starania w celu jego realizacji, co w przypadku izolacji penitencjarnej oskarżonego mogłoby być w znacznym stopniu utrudnione lub nawet niemożliwe.

Podkreślić należy przy tym, że o wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania wnosił również pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wskazując, że zastosowanie powyżej instytucji jest jedynym gwarantem dobrowolnej realizacji przez oskarżonego nałożonego na niego przez Sąd obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem.

Jednocześnie wskazać należy, że orzekając o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności, w myśl art. 4 §1 k.k., Sąd zastosował ustawę obowiązującą w chwili popełnienia czynu jako względniejszą dla sprawcy, albowiem obowiązujące obecnie

		<p>regulacje pozwalają na zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary tylko w zakresie kary pozbawienia wolności nieprzekraczającej roku (poprzednio 2 lata).</p> <p>Reasumując, zdaniem Sądu wymierzona R. C. kara oddaje stopień winy, uwzględnia stopień szkodliwości społecznej przypisanego mu czynu. Sąd uznał, że taka kara będzie dla oskarżonego bodźcem do przemyślenia swego postępowania, a z drugiej strony spełni swoje cele tak zapobiegawcze, jak i wychowawcze oraz spowoduje, że nie będzie miał poczucia bezkarności.</p>
	3	<p>Na podstawie art. 72 § 2 k.k. – przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego R. C. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz (...) Sp. j. z siedzibą w T. kwoty 65.000 (sześćdziesiąt pięć tysięcy) Euro in solidum z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P., co do której Sąd Okręgowy w Gdańsku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 19 lipca 2017r., w sprawie sygn. IX GNe 695/17 w terminie 1 (jednego) roku od uprawomocnienia się wyroku.</p> <p>Sąd stwierdził, że w realiach niniejszej sprawy nie ma zastosowania</p>

klauzula
antykumulacyjna,
określona w art. 415
§ 5 zd. 2 kpk, gdyż
ta wymaga dla swojego
zastosowania zarówno
tożsamości przedmiotowej
jak i podmiotowej (vide:
wyrok SN z dn.
03.02.2012r., V KK 9/12).

W wypadku, gdy (...) Sp. j. z siedzibą w T. dysponuje nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 19 lipca 2017r., w sprawie sygn. IX GNc 695/17 stwierdzającym obowiązek zapłaty określonej kwoty pieniężnej od (...) Sp. z o.o., który to podmiot był z punktu widzenia prawa cywilnego stroną stosunków prawnych (umowy sprzedaży), stanowiących podstawę cywilnoprawną orzeczenia wydanego przez sąd cywilny, brak jest podstaw do przyjęcia, że roszczenie cywilne jest w istocie tożsame z roszczeniem pokrzywdzonej Spółki o naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwem przez oskarżonego R. C.. W tym wypadku brak jest bowiem tożsamości osoby zobowiązanej, co już samo w sobie przesądza o braku możliwości uznania tych roszczeń za tożsame (por. Piotr Danek, Obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez

członka organu zarządzającego osoby prawnej a wydane przeciwko niej orzeczenie cywilne, Cz. PK i NP, 2010.1.169). Źródłem roszczenia, które zostało zasądzone powołanym wyżej nakazem zapłaty, była umowa sprzedaży zawarta pomiędzy (...) Sp. j. z siedzibą w T., a (...)Sp. z o.o. z siedzibą w P.. Na tej podstawie za niezrealizowanie umowy sprzedaży z dnia 29 kwietnia 2015 r. może odpowiadać jedynie Spółka, a nie oskarżony. Egzekucja zasądzonej nakazem zapłaty wierzytelności może dotyczyć wyłącznie majątku Spółki, a tytuł egzekucyjny nie daje żadnych podstaw egzekwowania tej należności z majątku oskarżonego. Uznanie jednakże, że R. C. wprowadził w błąd przedstawicieli (...) Sp. j. i doprowadził tą Spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, pociąga za sobą jego odpowiedzialność za wyrządzoną pokrzywdzonemu przestępstwem szkodę i to swoim majątkiem. Postępowanie egzekucyjne będzie mogło być prowadzone z majątku oskarżonego dopiero wtedy, gdy zostanie wydany wobec niego na tej podstawie tytuł egzekucyjny.

Popelnione przez oskarzonego przestępstwo na gruncie prawa cywilnego jest kwalifikowane jako umyślny delikt, który również sam w sobie zgodnie z art. 415 k.c. stanowi podstawę odpowiedzialności osoby winnej jego zaistnienia. W tym przypadku mamy zatem do czynienia ze zbiegiem odpowiedzialności kontraktowej spółki i deliktowej oskarzonego. Jest to zatem sytuacja, w której Grupa (...) Sp. z o.o. oraz oskarżony z różnych tytułów prawnych zobowiązani są spełnić na rzecz tego samego wierzyciela to samo świadczenie. W każdym razie czym innym jest odpowiedzialność cywilna spółki z o.o. lub innej osoby prawnej będącej z punktu widzenia prawa cywilnego stroną stosunku prawnego, a czym innym odpowiedzialność osoby fizycznej reprezentującej ten podmiot w ramach realizacji obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. Z racji braku tożsamości osoby zobowiązanej nie są to bowiem roszczenia tożsame, a tylko takich dotyczy kategorię regulacja z art. 415 § 5 zd. 2 k.p.k., odnosząca się zresztą do każdego określonego w ustawie wypadku

			orzekania karnoprawnego obowiązku naprawienia szkody i to niezależnie od tego, czy roszczenie zasądzone w postępowaniu cywilnym zostało skutecznie wyegzekwowane.
5. <i>Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. <i>inne zagadnienia</i>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
7. <i>Koszty procesu</i>			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
4	Na podstawie przepisów powołanych w punkcie 4 wyroku Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego		

	kwotę 1.800 zł stanowiącą wydatki z tytułu ustanowienia pełnomocnika.	
5	Mając na uwadze obecną sytuację majątkową oskarżonego, jak również fakt, iż w stosunku do niego orzeczony został obowiązek naprawienia szkody, którego realizacji z uwagi na uzasadniony interes pokrzywdzonego należy nadać prymat, Sąd zwolnił go w całości od zapłaty kosztów sądowych i nie wymierzył mu opłaty.	
7. Podpis		
Poznań, dnia 20 grudnia 2023r. sędzia Izabela Dehmel		

ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. Notować postanowienie.
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć Prokuratorowi.
3. Za 14 dni lub z apelacją.

Poznań, dnia 20.12.2023r.

sędzia Izabela Dehmel